

Med hensyn til Ritt Bjerregaard vil jeg sige, at CD har den indstilling – og det har vi altid haft – at det er de enkelte kommissærer, der har et ansvar. Ritt Bjerregaard er overhovedet ikke blevet nævnt i den her vismandsrapport; ergo er der ikke noget til hinder for, at regeringen genudnævner Ritt Bjerregaard, hvis det er det, man vil. Det mener vi i øvrigt også gælder de andre kommissærer, der ikke er blevet nævnt i rapporten, og det følger netop af, at vi har den opfattelse, at kommissærerne naturligvis har et ansvar for deres egne områder.

Ja, jeg tror, jeg vil slutte her.

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det har været en lang uge og også en lang dag, så jeg vil også prøve at gøre det forholdsvis kort.

EU er i en øjeblikkelig krise, kan man sige, fordi Kommissionen er trådt tilbage og det endda på et meget ubelejligt tidspunkt, hvor man er i gang med meget vigtige optagelsesforhandlinger med nye medlemslande, og på et tidspunkt, hvor man står over for et parlamentsvalg og andre vigtige opgaver i EU-systemet.

Men det, der imidlertid er grund til at være tilfreds med, er, at Parlamentet er trådt i karakter som Kommissionens kontrollant. Der har været talt meget i debatten tidligere i dag om, om man skulle rose Parlamentet specielt for at have løftet dette ansvar, og også om, hvem der i øvrigt havde ansvar i den her sag. Men man må i hvert fald sige, at Parlamentet har taget sin opgave alvorligt på nuværende tidspunkt, og det har i hvert fald om ikke andet så præsenteret sig som noget af et granatchok i EU-systemet, at den fuldstændig usårige Kommission pludselig kunne blive udsat for så skrap kritik, at den måtte træde tilbage. Systemet fungerer altså, og det synes jeg under alle omstændigheder, der er grund til at være tilfreds med.

Det næste problem er så, at den afgæede Kommission jo ikke kan fungere, og at medlemslandene er klemt inden EP-valget, for skal man nu vælge at have en Kommission, som kan godkendes både af et parlament og derefter af et nyvalgt parlament, efter at et nyt er kommet på plads efter parlamentsvalget?

Vi er jo her præsenteret for konsekvenserne af den struktur, som ikke helt kan sammenlignes med den struktur, vi har i alle medlemslandene, med en ganske almindelig parlamentarisme, hvor man har et valg og så et parlament, og så vælger man en regering. Sådan er det ikke i

EU-systemet, sådan skal det heller ikke være; vi har ikke sådan et føderalt system. Men det er selvfølgelig en konsekvens af det system, vi har, at der er en uklar situation i øjeblikket.

Men problemet, som under alle omstændigheder består, er, at der skal ryddes op i den måde, Kommissionen og embedsværket i EU fungerer på. Der er talt meget om virksomhedskultur, som ikke er, som den bør være. Vismandsrapporten eller ekspertrapporten har jo vist, at Kommissionen har gæbt over mere, end den kunne klare, og der har været for mange uregelmæssigheder. Men det har også været svært at pege på, hvem der i systemet har haft ansvaret for alle disse fejl.

Der har allerede været taget forskellige tilløb til reform af arbejdet i Bruxelles, og dette arbejde skal selvfølgelig videreføres og udbygges. Hovedpunktet er først og fremmest større klarhed, større åbenhed og større ansvarlighed. Men lad mig sige det med det samme: Der er under ingen omstændigheder nogen undskyldning for dårlig administration, svig, korruption og nepotisme. Ingen traktatændringer, ingen udskiftning af personer kan alene ændre på dette. Der er ingen undskyldning, det skal der heller ikke være, og det skal være signalet fra medlemslandene og fra regeringerne, at dårlig administration, svig, korruption og nepotisme accepteres ikke.

Det bør selvfølgelig heller ikke accepteres i medlemslandene, og derfor vil jeg godt lige bemærke, at jeg synes, det er pinligt, at den europæiske svigkonvention indtil nu udelukkende er ratificeret af Tyskland og Finland. Der er tidligere gjort et stort arbejde med at anmode landene om at ratificere svigkonventionen, og det er sket i meget, meget ringe omfang. Der synes jeg godt, Danmark selv kunne tage sig sammen. Vi skal i hvert fald sørge for, at alle medlemslandene hurtigst muligt ratificerer de konventioner, som nu er færdigbehandlede, og som blot skal igennem de nationale ratifikationsprocedurer.

Hvad der nu skal ske, er jo i meget høj grad en opgave, som også ligger på skuldrene af den nyudnævnte kandidat til formand for Kommissionen. Han er jo i øvrigt ikke udpeget, han skal godkendes, men der er en kandidat til en ny formand for Kommissionen, og han vil for alvor blive sat på prøve, når han også skal godkendes af Europa-Parlamentet.

Vi ser frem til, at der kommer et samarbejde mellem medlemslandenes regeringsledere og